

et virkeligt Skudsmaal, at være en Rette-
snor for Arbejdsgiveren, for Husbonden; men
det er de jo slet ikke mere, de er saa lidt
Skudsmaalsbøger, at det endogsaa er forbudt
at indføre noget som helst Skudsmaal i dem,
efter min Mening til stor Skade for det gode
Tyende. Det, at der indføres Skudsmaal, kan
nemlig kun blive til Skade for den, som faar
et daarligt Skudsmaal; det vil være ganske
udmærket for det gode Tyende, som har gjort
sig fortjent til et godt Skudsmaal, at have
det gode Vidnesbyrd i sin Skudsmaalsbog, men,
som sagt, det er ligefrem forbudt at indføre
Skudsmaal i Bøgerne. Det ærede Medlem
fra Næstved (Andreasen) talte om denne
barbariske Lov og disse Bødebestemmelser.
Det Synspunkt kan jeg ikke dele, Bødebestemmelserne er jo ens for
Husbond og Tyende, men der er den store
Forskul, at medens Bødebestemmelserne er
effektive for Husbonden, er de saa at sige
aldrig effektive for Tyendet. Men ogsaa
Bødebestemmelserne kan jeg udmærket godt
frafalde, jeg kan godt se, at der er noget
forældet i dem, lige saavel som i Bestemmelserne
om Hustugt. Jeg finder i det hele, at Tyendeloven
har overlevet sig selv, og for mig staaer det
som ret uforstaaeligt, at Rigsdagen ikke har
kunnet blive enig om at ændre den eller sætte
den ud af Kraft for længe siden.

Der er een Bestemmelse i de Herrers
Lovforslag, som jeg ikke mener kan blive
staaende — den er for Resten ogsaa paa-
talt af det ærede Medlem fra Køge (Mads
Larsen) og vistnok ogsaa af det ærede
Medlem fra Give (N. C. Jensen) —, og det
er Bestemmelsen om, at Fæstemaalet skal
indgaas paa en Maaned med 14 Dages Op-
sigelse. Det vil nemlig simpelt hen bevirke,
at de unge Mennesker ikke faar Plads, og
man kan ikke gøre nogen større Uret imod
de unge Mennesker end at lade dem gaa
over til den løse Arbejders eller Sæson-
arbejderens Kategori. Alle, som har med
de Sager at gøre, vil kunne forstaa, at
naar Arbejdet om Efteraaret er afsluttet,
vil ogsaa disse Mennesker blive gjort
arbejdsløse, fordi man ikke har Brug for
dem. Det kan være beklageligt nok for
de voksne, det er efter min Mening slet
ikke til Gavn for dem, men det maa blive
deres Sag, om de vil gaa ledige den ene

Halvdal af Vinteren, og om de vil leve af
det, man kalder „tilfældigt Sjøv“, men det
er moralsk ødelæggende for de mindre-
aarige, og derfor vil jeg anse det for at
være i allerhøjeste Grad forkasteligt, om
man indførte en saadan Bestemmelse i Lo-
ven. Det er for øvrigt heller ingen Skade
til, om de ganske unge bliver vænnet til
nogen Stadighed, længere hen i Livet kan
de sagtens lære at fare fra det ene Sted
til det andet, kun til Glæde for Fæstemænd
og Beværtningerne i Byerne, det er dem,
der faar de fleste Penge, derfor er det
voksne Tyende nu til Dags, da det faar
en langt, langt højere Løn end i gamle
Dage, ringere stillet end tidligere, og vi
skal ikke ligefrem give de ganske unge An-
visning paa at fare fra Sted til Sted, det
kan de lære senere hen, de lærer det nok,
men vi bør ikke paadrage os noget Ansvar
derfor.

Bestemmelsen i § 3 om, at naar et
Tjenesteforhold er opsagt, skal der gives
Arbejderen Tid til at søge ny Tjeneste,
vil det ikke være muligt at bringe ud i
Livet. Man kan ikke fastsætte det saa-
ledes, som det staaer i Lovforslaget. Hvis
vedkommende siger: Jeg skal ud at søge
Plads, og det ikke kan nægtes ham,
vil han kunne faa en Maanedes Løn for
en halv Maanedes Arbejde, og det gaar
ikke an. Men jeg kan sympatisere med,
at man sætter en Stopper for det, der
undertiden sker — men lad os være enige
om, at det er uhyre sjældent —, at der
bliver forment Tyendet Frihed til at søge
en anden Plads. Jeg tør nok sige, at det
sker ikke i 1 af 100 Tilfælde, men jeg
indrømmer, at selv den ene Procent bør
udelukkes. Man kan imidlertid ikke lade
det blive staaende, at Tyendet fra den 15.
i Maaneden skal have Tid til at søge en
anden Plads. Der maa sættes en Grænse,
ellers kan de søge Plads hver Dag, og
Følgen deraf kan let blive, at man ikke
vil have vedkommende paa fast Løn, og
saa vil Tyendet faa Dagløn, men Børn
paa Dagløn, det er af det onde, i hvert
Tilfælde paa Landet.

Jeg har i og for sig ikke noget som
helst at erindre mod Bestemmelserne an-
gaaende Arbejdstiden; det, der ligger til
Grund for dem, er den sunde og smukke
Tanke, at man ikke maa overanstrenge
Børn og ganske unge Mennesker. Jeg